

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvu je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovanska vzajemnost v sedanosti in v bodočnosti.

V Peterburgu začel je izhajati nov list z naslovom „Slavjanskija Izvestija“. Nam sta došla prva in druga številka tega tednika in smo se že iz njih preverili, da je jako dobro uredovan. Že v prvih številkah priobčenih je več dobrih člankov in učenih razprav in dopisov iz raznih slovanskih krajev. Posebno pomenljiv pa je članek „Slavjanskaja vzajemnost v nastojajočem in v bodočem“, s katerim hočemo seznaniti čitatelje svoje, da bodo mogli soditi o rečenega lista programu in o nazorih, vladajočih v onih krogih, katerih glasilo so sedaj „Slavjanskija Izvestija“, ki se jako ugodno razlikujejo od prejšnjega glasila. Ta članek slove:

„Vprašanje o vzajemnosti slovanski se ne sme zamenjavati z onimi, deloma ne izvedljivimi, deloma pa prezgodnjimi narodnimi in političnimi iluzijami, katere se dosedaj slikajo za nekako strašilo, kakor da bi utegnile zares škodovati interesom nekaterih evropskih držav.“

Pod izrazom „slovanska vzajemnost“, razumemo pred vsem skupnost interesov, katero so ustvarili ti elementi kulture, kateri so občna posebnost vseh narodov slovanskih. Prvo mesto izmed vseh teh elementov zavzemlje jezik, ki je jeden glavnih znakov plemenske sorodnosti. Pri vsem razvoju neso ruski, poljski, češki jezik itd. jako podobni drug drugemu le po koreninah in sintaktičnem skladu govora, temveč veže je še mnogo prehodnih oblik. Tako narečje malorusko in belorusko vežeta poljščino z narečjem velikoruskim, pa tudi z velikoruskim literarnim jezikom, kajti stvarjenja literarnega jezika velikoruskega neso se udeleževali samo Velikorusi, temveč tudi Malorusi in do neke stopinje celo Poljaki. Češki jezik se je v sedanosti jako oddaljil od poljskega, nekda mu je bil mnogo podobnejši. V novejšem času vidimo nove poskuse, da bi se bolj zbližala jezika, ki sta se oddaljila drug od drugega, tako hočejo Poljaki uvesti namesto svojega jako težkega poljskega pravopisa mnogo jednostavnejši češki in videli smo že poljsko knjigo s češkim pravopisom. Na druge strani se pa nekateri Čehi prizadevajo, da bi uveli rusko azbuko mesto latinice.

To vprašanje o črkah in pravopisu je na

videz jako malo važno, pa je vendar dosti karakterističen primer za to, na kak način slovanski jeziki in narečja pri vsej njihovej sedanosti različnosti morejo uplivati drug na drugega, če vsak slovanski narod opusti misel o svojej izvoljenosti ter začne izposojevati pri drugih, kar je pametnega in koristnega. Koliko nepotrebnih in praznih preprirov, koliko škodljivega nasprotja bi bilo odstranjeno, ko bi vsak Slovan prešinen s spoznanjem občnosti jezika in psihološkega sklada vseh slovanskih narodnostij si prizadeval pred vsem spoznavati bližnje svoje in bi potem ne deloval na podlagi prazne fantazije, temveč na podlagi fakt. Mi tukaj ne mislimo razmotravati vprašanja o obščeslovanskem literarnem jeziku, zaradi katerega se je že porabilo toliko črnila in polomilo toliko peres. Mnogo praktičnejši mislimo je za bližnjo bodočnost vprašanje o razširjenosti izučanja vseh, ali vsaj najglavnejših narečij slovanskih po vseh slovanskih pokrajinah. Ni li čudno, da po preteku toliko let, od kar se na vse strani pretresuje tako imenovana ideja slovanska, imamo le kaka dva ali tri poljsko-ruske, kolikaj vredne slovarje, pa niti jednega češko-ruskega, dočim je več prav dobrih nemško-čeških. Nič manj čudno je, da ni dobrih slovarjev srbsko-ruskih in bolgarsko-ruskih. Prvi znanstveni poskus, sestaviti bolgarsko-ruski slovar za silo storil je nedavno pokojni Djuvernua. O dobrih navodih za izučenje slovanskih jezikov niti ne govorimo, kajti tacih knjig v ruščini ni. Slovanski jeziki se v Rusiji nekako nazaj potiskajo, če tudi se predavajo po filoloških fakultetah na vseučiliščih. Tako so se le na vseučilišču v Varšavi dovolila predavanja o poljskem slovstvu, po drugih ruskih vseučiliščih ni posebnih predavanj o posamičnih literaturah slovanskih, temveč čitajo se le kratki kurzi.

Če bomo hodili dalje po tem potu, bode kmalu v Parizu in Berlinu bolj napredovalo jezikoslovje slovansko nego pa v Peterburgu in Moskvi.

Razširjenje izučanja narečij slovanskih in slovstev zmatramo za prvo stopinjo k razumnej vzajemnosti slovanskej. Če so Francozi začeli vse drugače soditi o nas, odkar proučavajo najboljše pisatelje naše, nego so pa sodili, ko so bili jedini njih viri za poznanje Rusije romani A. Dime, kaj naj porečemo o Poljaki, ki še dandanes mnogo bolje

poznajo francosko slovstvo nego rusko. Kak prvirat v mišljenji poljskega občinstva o Rusiji bi se zgodil, ko bi poljski listi se prizadevali, bolj pogostem prinašati izvlečke iz del boljših ruskih pisateljev. Primer imamo pri Čehih, ki so v šestdesetih letih vsled nepoznanja Rusije zmatrali učenje dr. Riegra za poslednjo besedo o češko-ruskih odnosajih, toda dan danes je pa že takih, ki gredo dalje nego dr. Gregor.

Postavivši se na čisto-realna tla, nečemo tolažiti sebe, niti čitateljev naših z neuresničljivimi nadami. V slovanskem svetu je še dovolj nasprotja in vzajemnega nesporazumljenja. Če je v sredi posamičnih narodnostij, kakeršne so Srbi in Bolgari, tako huda borba mej strankami, ki zastopajo čisto nasprotné interese, je tem težje pričakovati, da bi se v bližnji bodočnosti zjedinele koristi vseh Slovanov. Važno je to, da se že sedaj vidijo nekatera znamenja iztrevnenja. Ko smo pri nas v Rusiji videli, kako smo se varali glede balkanskih zadev, bilo je podobno, da je konec vsakemu zbližanju mej nami in južnimi Slovani; pa kmalu sta zmagala zdravi zmisel in narodno čutje in razumeli smo, da po delih posamičnih oseb in strank ne smemo še slabo soditi o narodni masah. Tudi smo spoznali važno resnico, da vsaka narodnost slovanska naj bode še tako udana Rusiji, ima svoje samostojno življenje, svojo zgodovinsko minolost, svoje posebne koristi, svoje kulturne posebnosti, zaradi katerih se ne more odrekati svoji individualnosti. Tako so pri nas nehali zamenjevati državno vprašanje z vprašanjem o narodnih posebnostih. — Če se ima po občem prizadevanju vseh narodnostij kedaj razviti vseslovanski tip, morajo poprej se izvršiti mnoge pripravljalne stopinje. Dokler bodo Srbi in Bolgari raztreseni po dveh ali treh državah ter ne bodo imeli, da ne rečemo politične, temveč tudi nikake kulturne skupnosti, bodo vsekako vaa prizadevanja Bolgarov in Srbov naperjena na to, da se uresničijo velikosrbske ali velikobolgarske ideje. Predno zidamo hišo, treba je, da si pripravimo opeko; ravno tako se pred vseslovansko poslopje zidati ne dá, da bodo vse narodnosti slovanske predstavljale določene kulture individualnosti. Pa že to pripravljalno delo zahteva tako dolgotrajnega skupnega dela vseh Slovanov, da bodo za uresničenje

LISTEK.

Andrija Kačić Miošić.

O dvestoletnici njegovega rojstva.

Plodna zemlja Pomeranska,
I Gorica još suviše
Banovina, a i Krajnska
Slavnog puka vazda biše.

Njihova je didovina
Srbska zemlja i Rusia,
U istinu još starina
Tataria i Prusia.

Milovan (Kačić Miošić).

Ko sem se pred kakimi petnajstimi leti vozil po železniški progi Žakanj - Zagreb — bilo je poleti — ustopil je na neki postaji še pred belim Zagrebom k meni v vagon umazan drvar, ki se je vračal iz hrvaških gozdov v svojo domovino Dalmacijo. Ta drvar bil je kaj revno oblečen. V jedni roki držal je sekiro, s katero je sekal hrvaške hraste, v drugi roki pa je imel v robu zavito debelo knjigo. In ves obraz se mu je zasvetil od veselja. Povprašal sem ga, kaj če mu ta knjiga, a on je dejal:

„E, gospodine, to su naše pjesme, čitat ću jih doma dijeci i ženi i susjedom“. Istina, to so bile Kačićeve pesni, ki si jih je revni drvar kupil za jeden goldinar, in da si je toliko svoto odtrgal od trdega zaslužka, pač je najboljši dokaz, kako priljubljene so Kačićeve pesmi po kršni Dalmaciji.

Zdaj, ko se ves narod hrvaški pripravlja, kako bi najdostojneje proslavil dvestoletnico rojstva Kačićevega; zdaj ko mu rodoljubi postavljajo spomenik v staroslavnem Dubrovniku in ko vsa mladina jugoslovanska na Dunaji, na čelu jej društvo „Zvonimir“, praznuje danes dvestoletnico pesnikovega rojstva, spomnil sem se zopet doživljaja z revnim hrvaškim drvarjem. In ker je neumrlji franjevec Kačić v svojih pesmih vsaj opomnil tudi našo domovino slovensko in ker se vsaki slavi bratskega nam naroda vselej radi pridružujemo kot iskreni bratje, bode umestno, mislimo, da i mi podamo cenjenim čitateljem kratek životopis pesnika Kačića in da jih tako seznanimo z važno pesniško dobo, katero dično zastopa pesnik Kačić v hrvaški književnosti.

Ko je uglašala dubrovniška republika ter je z njo že takorekoč potamnela slava dubrovniških pesnikov, nastala je izza tega črna tema po Dalmaciji. Slo-

vanska zavednost, s katero je Gundulić elektrizoval celi dve stoletji, ponehala je in stara mlačnost za narodne stvari vrnila se je zopet v izobražene kroge. V jeziku hrvaškem so le še peli nekateri neznatnejši pesniki, ki niso, kar se tiče narodnega smera, hodili po častnih stopinjah svojih vrlih prednikov. Vsa „noblesa“ v Dalmaciji dihala je italijanskim duhom in v govoru rabila le italijanščino. Mišlili so takrat, kakor misle danes mnogi pri nas, da je smeti le pesmi peti v slovanščini, a da je nečastno tudi govoriti slovanski. K tej narodni nevolji v Dalmaciji pridružila se je še druga nevolja. Jezuvitje, ki so si pridobili upliv, ne baš neznamen, v narodnih stvareh, italijanili so ter se trudili pokončati dični spomin na stare pesnike dubrovniške. Vender to protivno delovanje ni ostalo brez ugodnih nasledkov na hrvaško književnost. Dalmacija je imela v XVIII. veku dva moža, ki sta se moški potegnili za čast hrvaške knjige in ki sta srečno odbila protivno delovanje. Jeden je bil tujec, francoz Bruère Derivaux, ali kakor se je sam zval po hrvaški, Bruerović. Ta Bruerović prišel je leta 1774. s

*) To, žal, da zgodovinsko resnico navajamo le radi resnice, da pojasnimo občasni položaj v Dalmaciji.

bolj širokega programa skrbeti morali še le naši prvi nasledniki.

Poleg kulturnih nalog ima slovanski svet gotovo tudi še politične, pa ne teh, katere se navadno mislijo. Dogodki poslednjega časa so dovolj jasno dokazali, da se balkansko tako imenovano istočno vprašanje tiče političnih strani slovanskega vprašanja in je sicer z njimi v takej razmeri kakor posamični del k celoti. Vse danes tudi razumeje, da vozelj istočnega vprašanja sedaj ni zavezan niti v Carigradu, niti na Dunaji, temveč v Berlinu in da se sedaj ne sme govoriti o borbi Rusije s Turčijo ali Avstrijo temveč le globoko ukoreninjenem nasprotju mej politiko Nemčije, katero vodi Prusija, in temi prizadevanji, ki so občna vsem slovanskim narodnostim. Politika krvi in železa, na katero se opira pruska hegemonija, politika diplomatskih intrig, javnih in tajnih zvez nasprotuje vsakej narodni ideji — nemškej ravno tako kakor slovanskej. Znano je, da pangermanizem avstrijskih Nemcev ne nahaja sočustva ne v Berlinu ne na Dunaji, ki je podvržen uplivu Berlina, in težnje južne Nemčije so ravno tako nasprotne pruske politiki, kakor prizadevanja avstrijskih Čehov in pruskih Poljakov.

Tako imajo v političnem oziru Slovani pred sabo občnega in glavnega nasprotnika — pruski militarizem, ki je sklepal takomenovano srednjeevropsko ligo miru, ki se pa kaže še v mnogih drugih faktih, sovražnih slovanstvu, dosti je, da omenimo, da so iztirali na tisoče Poljakov iz prvotno poljskih pokrajin. Jako žalostne je, da mnogi prvaki v različnih slovanskih deželah dosedaj ne razumijo, da je sedanji čas glavna ovira slobodnemu razvoju Slovanov sistema, katero so ustvarili pruska diplomacija in pruski državniki, kateri od Friderika Velikega vedno delajo na to, da se izpolni njih jedin in isti načrt, da se pokori vsa Evropa oblasti pruske vojašnice.

Tako ima vsak slovanski delovatelj za bližnjo bodočnost dve glavni nalogi, važnejša teh dveh nalog je čisto kulturna, ki obstoji v tem, da se Slovani zblížajo kulturno, to je v umstvenem, gospodarskem in нравstvenem oziru; druga politična je pa, da dela proti pruskej hegemoniji in podpira vse, kar nasprotuje tej hegemoniji, ki nasprotuje vsakemu narodnemu razvoju, vsakemu prizadevanju v prid narodne samozvesti.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 8. februarja.

Znana je vsakemu količkaj izobraženemu človeku prevelika korist dobro razvite trgovine. Ona ne bogati le posamičnika, ampak ves narod, kateri izvršuje pogoje, potrebne v to svrhu. Trgovina velika razvila se je sedaj v svetu po širnem svojem črteži. Veletržec, in teh je mnogo, kupuje blago v silni množini, prodajajo ga na debelo. Vsakemu teh podjetnikov ni mogoče urediti si potrebnih shramb. Stavba taka dokaj velja in potem se čisto prigodi, da odda veletržec vse svoje blago v kratkem zopet drugemu. Prostori so mu potem prazni in kapital, katerega je torej v stavbo, vsaj nekaj časa mrtev. Pričeli so torej zidati velika skladišča, to je prostore velikanske, v katerih se more za primerno

plačo shranjevati blago. Večinoma napravljajo se taka poslopja tik, ali vsaj blizu železnice in zvežejo z njo. Vzrok temu je pač umeven. Posebno velikanska in primerno sezidana so skladišča na Angleškem. Cele četrt ure hodi se tu mej samim žitom, tam mej samimi kožami i. t. d. V Avstriji, tako na Dunaji, imeli smo do sedaj to uredbo v jako ponižni meri. Uvidela se je potreba, urediti stvar pošteno, kakor treba. Postava o skladiščih se je priredila in se sedaj obravnava v državnem zboru. Generalna debata se je končala hitro, kakor sem poročal zadnjič in danes pričela se je debata specijalna, ki je prav živahna, kakor zahteva resni predmet.

Koj po sedmih prične dr. Smolka sejo. Ministri so navzočni: grof Falkenhayn, dr. Pražak, dr. Dunajewski, grof Schönborn, marki Bacquehem in vitez Zaleski.

Koj prvi paragraf postave razvnel je več poslancev.

§ 1. glasi se: „Javna skladišča so podjetja, ki shranjujejo v kupčijem zmislu vsled posebne koncesije blago na tuje račune in so pooblaščenca izdajati indosilne listke skladiške. Tobaka in soli ni dovoljeno shranjevati v javnih skladiščih. Javnih skladišč se v mejnih krajih v obče ne sme zidati.“

Prvi oglašil se je poslanec Lienbacher k stvari. Bil je precej kratek. Govoril je proti določbi postave, da se prepoveduje urejati v krajih mejnih skladišč. S tem škoduje se zelo dotičnim krajem. Taka nejednakopravnost je neumestna in neopravičena. Predlog mu je, da se 3. odstavek prvega § opusti in prosi posebnega glasovanja o tem.

Za njimi govori dr. Pscheiden, tiho in jedva umevno, kakor po navadi. On opozarja na izraz „v obče“ v tretjem odstavku navedenega paragrafa. Torej se gradnje skladišč v mejnih krajih ne prepove odločno, a vendar ne prepušča prosti volji, določba v posebno korist dotičnim krajem.

Vladni zastopnik, sekcijski šef, Baumgartner priporoča prvi § postave tak, kakoršen je, razlagujoč zlasti 3. odstavek § 1.

Poslanec dr. Kronavetter naglašja v daljšem govoru, da je ta § napravljen iz vegastega stališča fiskalnega, varujočega zlasti misel, da so skladišča naprave v dobiček, katere je treba dobro obdačiti. Izustil je govornik mnogo praznih besedij, a vzbudil večkrat živo veselost. Predlog njegov, ki ni brez jedra, kako naj se spremeni 1. § postave, glasi se: Javna skladišča so zavodi, katere napravijo občine, dežele, ali okraji, imajoč redarstvo tržno in skrb za oprovizacijo, ali katere napravijo druge osebe vsled posebne koncesije, v shranitev blaga na ptuje račune, imajoč pravo v izdavo indosilnih listov skladiških. Levica mu pridno odobrava.

Poslanec dr. Menger polemizuje z dr. Pscheiden-om, porabljač prav malenkostno nekatere nedomejene izjave zadnjega.

Poročevalec dr. vitez Bilinski naglašja, da je smoter paragrafa koristiti prebivalstvu.

Pri glasovanju se ovzre predlog Kronawetrov in § 1. vzprejme se nespremenjen.

(Konec prih.)

Francoskega s svojim očetom, ki je bil francoski poslanik v Dubrovniku, v Dalmacijo; naučil se je dobro hrvaški in ker je videl Slovane v Dalmaciji v nevolji, bolelo ga je, da se krvni bratje slovanski odtujajo rodu svojemu. Jel je pridno pisati in delovati za Hrvate, da bi tako rešil poštenje slovanske narodnosti v Dalmaciji. Videl je, kako se dalmatinsko meščanstvo izneverja Slovanstvu, in zato je stopil v meščanske kroge ter se je trudil pridobiti in ogreti jih za narodno stvar. Pa če tudi ni ustvaril velikih književnih del, v kulturni zgodovini slovanski ohranil in zagotovil si je poštenu tujec Bruère Derivaux časten in hvaležen spomin.

Drugi mož bil je naš skromni franjevec Andrija Kačić, kateri je imel večje srce za narod, nego poštenu kavalir francoski, in zato si je svojega delovanja področje dokaj razširil. Bil je človek ves unet za dobro svojega naroda in si je postavil za sveto nalogo probujati ves prosti narod po Dalmaciji.

Sreča je hotela, da Kačić ni zgrešil prave poti. Rodom iz Brista, dovršil je modroslovne in bogoslovne nauke v Pešti, potem je bil profesor modroslovja v samostanu Makarsko zvanem, pozneje

bogoslovja v Šibeniku in napoaled papeški poslanec za vso Dalmacijo, Bosno in Hercegovino. Kot papežev poslanec imel je nalogo potovati po rečenih pokrajinah, s čimer je pridobil narodu in knjigi največ koristi in slave. Na teh potovanjih po jugoslovanskih deželah seznanil se je bil namreč Kačić z bujnim narodnim pesništvom. Kaj je bilo naravnije, nego to, da se je Kačić, ki je ves gorel za blaginjo naroda svojega in ki je bil človek dobrega srca, uveril sam na tem potovanju, da so narodne pesmi ona čudotvorna moč, katera, predočujoč narodu njegovo slavno zgodovino, ne daje, da propade, nego da ga spominja njegovih svetinj: vere in narodnosti. To dvojje, kar je človeku najdražje, ima baš v tradicionalni pesniški književnosti najpogumnejše in najvernejše zastopnike in zagovornike. Uvidel pa je tudi, da je v narodnih pesmih preveč raztresena zgodovina Jugoslanov in da bi dobro bilo, ako bi kdo to zgodovino zbral ter jo podal narodu v celoti. Kačić je torej namerjal izpolniti praznote ter sestaviti delo, v katerem naj bi se zrcalila vsa preteklost Hrvatov, Srbov in Bolgarov od najstarejših dni pa do njegovih. Namerjal je torej podati narodu zgodovino, pripovedovano celo v pesmin. In

to delo: „Razgovor ugodni naroda slovin-skoga“*) po naše: „Tolažba ugodna naroda slovanskega“. Ta tolažba bila je prvič tiskana v Benetkah leta 1756. V predgovoru pravi Kačić, da je te pesmi izdal za „siromašne težake i pastire“. Da za prosto in najprostejše ljudstvo. Kakor nekda Izraelcem mana tako dobro došla je ta tolažba Hrvatom po Dalmaciji, ne samo težakom in pastirjem, zakaj ves narod segal je toli hlastno po tej knjigi, da se je morala večkrat pretiskavati in da je v letih 1756.—1851. doživela dvanajst izdaj (Benetke, Jakin, Dubrovnik, Zader, Dunaj, Zagreb).

Čitatelj zveda iz „Razgovora“ celo o bajeslovni poročilih, segajočih 2000 let pred Kristusovo rojstvo, o vsej zgodovini srbskega naroda, o vseh njegovih kraljih, junakih in uskokih ter o bojih s Turki. Koliko gradiiva! Vse to je čul Kačić od naroda; ni torej čudo, da je segal v dno srca narodu. Kdo ne čita rad svoje zgodovine? Kačić je čul narod peti, ali on sam nam pesmi ne podaje,

*) Naj še omenimo „Korabljico“ (ladjico), to so pripovedi iz starega zakona, katere še danes narod zelo rad čita. Potem: Elementa peripatetica iuxta mentem subtilissimi doctoris Joannis Duns Scoti“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 11. februarja.

Državni zbor ima ta teden le dve seji, da bode imel budgetni odsek več časa za delo. — V budgetnem odseku se pa nadaljujejo posvetovanja o budgetu našega ministerstva. Sklenila se je resolucija, da se ohrani velika realka v Steyeru. Pri tej priliki so slovanski poslanci pokazali, da neso Nemcem zavidni za njih učilnice, kajti vsi so glasovali, da naj se ohrani ta zavod. Nemci se pa le jezé, da Gauč ni zatrl vseh čeških učilnic, katere je namerjal. Poslanec Menger se je pri naslovu „ljudske šole“ pritoževal, da se učitelji grajajo, če se le toliko zanimajo za politiko, kolikor zahteva njihova državljanska dolžnost. Ta pritožba je le preveč opravičena in to najbolj čutijo slovenski učitelji na Štajerskem in še v nekaterih drugih kronovinah. Gospod Menger je le prepozno se te stvari domislil, kajti ko so njegovi pristaši imeli vladno krmilo v rokah, se je posebno učiteljem nemške narodnosti v tem oziru mnogo slabše godilo nego sedaj.

Po inozemskih listih se še vedno mnogo piše o smrti cesarjeviča Rudolfa. Povsod se obžaluje prezgodnja njegova smrt. O načinu njegove smrti se pa širijo razne govorice, ki se ne ujemajo z oficijalnimi poročili. Govori se o dvoboju in drugih stvareh. Nekatere vesti so jako romantične. Ker pa vsak list skoro hoče kaj družega vedeti, se vidi tem poročilom, da neso resnična, temveč le plod žive domišljije časnikarskih dopisnikov. Nekateri listi pa registrirajo to, kar se je po Dunaji govorilo, kajti ob taci prilikah se navadno širijo različne govorice, ki se na razne načine oplešavajo.

Vedno jasneje je, da velike agitacije proti vojnemu zakonu na Ogerskem ne veljajo le stvari sami, temveč da bi nekateri z njimi radi omajali stališče sedanji vladi. Tisza že dolgo ni posebno priljubljen in si je dosedaj ohranil večino le s tem, da so vsi vladni organi hudo pritiskali pri volitvah. Sedaj pa volilci silijo Tiszove pristaše, da naj glasujejo proti nekaterim določbam vojnega zakona. Tisza že sam čuti, da se mu majajo tla pod nogami in je baje pripravljen privoliti, da se § 14 vojnega zakona nekoliko spremeni, če tudi se je bil izjavil, da odstopi, ako se ne bode vsprejel vojni zakon nespremenjen. Posebno hud upor ima vlada pričakovati v gospodski zbornici. Tisza je že bila enkrat gospodska zbornica dala hudo brco, ko je zavrgla vladno predlogo gled mešanih zakonov. Podobno brco bi utegnil dobiti tudi sedaj in to tem prej, ker je tudi grof Julij Andrássy mej nasprotniki njegovimi.

Vnanje države.

Govori se, da bode Mijatović dobil nalog, da sestavi novo srbsko ministerstvo, Tavšanović bode pa ravnatelj tobačne režije. Radikalci bi z Mijatovićevim ministerstvom najbrž ne bili prav zadovoljni. Kralj pa morda zanj tudi prav ne mara, ker je naklonjen kraljici Nataliji. Zaradi tega ni verjetno, da bi se vest o Mijatovićevem ministerstvu obistinila.

Vlada italijanska je nameravala v Rimu zgraditi več novih javnih poslopij. To je privabilo mnogo delavcev v Rim. Ker se pa dotična dela ne bodo začela, ker v državnih blagajnicah ni denarja, so delavci začeli razsajati. Ker je v Rimu sedaj uad 20.000 delavcev, ni čuda, da so izgreli bili resni. Po nekod je tolpa tudi ropala po prodajalnicah. Nemiri bi pa ne bili tako hudi postali, da je vojaščina o pravem času posegla vmes. Vlada se je nadejala, da bode že policija sama naredila red in zatorej ni dolgo poklicala vojakov na pomoč.

Boulangistični listi odobravajo povelje francoskega polkovnika Senarda ter naglašajo, da je

polkovnik ravnal kot vojak in domoljub. Njegovo povelje našlo bode močen odmev onostran Vogez. Jako je pa mnoge osupnilo, da je general Rin dobil hišni zapor, ker je v prostozidarski loži imel političen govor. General je v svojem govoru se odločno izrekel proti Boulangerju in za vlado. Vojni minister Freycinet pa neče dopustiti, da bi se častniki menili v politiko.

Nemški narodni liberalci so se jako zamerili Bismarcku, ker ga uesto zagovarjali v državnem zboru, ko so ga napadali pristaši svobodomiselnih stranke pri debati o Gefckenovi zadevi. Vladni listi jih sedaj zaradi tega hudo obirajo, kajti kancelar sam se zaradi svojega slabega zdravja ne more udeleževati vseh jako dolgih državnozbornih sej, da bi se zagovarjal. Iz pšave se oficijoznih listov se vidi, da je kancelarja kaj hudo razjezilo, da so se ga Richter in tovariši pridržali take zanj neugodne stvari praviti.

V kratkem snide se v Berlinu **Samojska konferencija**. Kakor razna izvestija zatrjujejo, je upanje, da se bode moj interesovanosti vlastni doseglo sporazumljenje. To je tudi verjetno, ker s to konferenco hoče le Nemčija nekako pokriti svojo blamažo. Bismarck bode stavil take predloge, da bode gotov, da jim Angleži in Američani pritrdijo. Nemški listi bodo pa potem pisali o velicah uspehah kneza Bismarcka, če tudi bode imel prav za prav le neuspehe. Zvršila se bode ravno taka komedija, kakor se je zastran Karolinskih otokov, ko je papežovo razsojevanje imelo le namen Nemce izveleči iz zadrege.

Dopisi.

Z Dolenjskega 8. februvarja. [Izv. dop.]

Kako bolešno so utripala naša srca, čutili smo kakor da nam nekdo kaj trga iz njega, ko smo se v terek popoldne zavedali, sedaj ga izročajo zemlji, sina cesarjevega! Da, bitka žal zadela nas je, ki se menda ne bo ublažila. Plakale so matere za Njegovo mater, plakale so žene za Njegovo ženo, solzili so se očetje za Njegovega očeta. Vse, vse je žalostno, vsi narodi, vsi stanovi, tudi najprostejši kmet izdihnil je: „Nesrečnik, zakaj si nam to storil?! Sedaj lahko umejemo bōl, ki je prišnila Nemčiji o smrti Friderika III. Sveta je tuga na grobu molečih za dušo pokojnikovo, greh je dirati jo z brezsrčno roko, s kruto besedo. Takoj moram preklicati prejšnjo besedo, da so žalovali vsi stanovi, jeden ne žaluje, in ravno tisti, ki naj širi bratovsko liubezen in upanje v ljubezen stvarnikovo, to so nekateri naši duhovniki. Strmel sem in srčil sem se, odreveneli so mi udje, čuvči poročilo za poročilom, kako se oni ponašajo v tem jednem slučajih. Tam nekje v Ložkem okraji je župnik s pižnice slikal samomorilca. Nek dekan v Kočevskem sod. okraji se je branil maševati za pokojnika, dokler je le mogel. Vprašal sem nekega kmetiča od Novomeške strani, kako se je pri njem vršil spomin. Odgovoril mi je: „Saj se ne sme zanj maševati, ker se je sam usmrtil!“ Vprašal sem ga, mu je li znano, da so se že služile maše za take samomorilce, ki so mašo plačali, pritrdil mi je. Dekan in častni kanonik v Ribnici, g. Martin Skubic presel je vse druge, kar se tiče (da govorim mirno), brezaktne vedenja. Res je, beseda je izgovorjena, in ne umaknem se. Čujte Slovenci! Bila je v gostilni družba Ribničanov, mej njimi dekan. Govorilo se je o podružnici družbe sv. Cirila in Metoda. Kar nekdo predlaga, naj se napravi društvena veselica. Na to drug oporeče, da se to ne spodobi

kakor narod poje; vendar jih podaje po narodnem načinu. Po vsebini ni Kačič narodni pesnik, kajti narodni pesnik ne išče takih predmetov, kakeršne nam opeva Kačič. Toda po načinu pripovedovanja, kako je Kačič predmet ulil v pesmi, moremo ga primerjati najboljšemu srbskemu slepcu. O tem ne bi narodni pevec pel, o čemer Kačič poje, ali na isti način bi pel.

Kar se tiče oblike, obdržal je Kačič narodno merilo (deseterce) in je le nekoliko poskočnic, ki se pojó v kolu, zložil v osmercu. Razlikuje pa se od narodnega pevca v tem, da je pesem razdelil v 4 kitice, kajti te razdelbe ne pozna narodna pesem. V tem oziru je posnemal Gundulića, a Gundulić Italijane. Nadalje nima narodna pesem rime. Ne izogiblje ji se sicer, in kjer se usili rima narodnemu pesniku, dobro mu je došla in rabi jo. Narodni pesnik ne išče rime, Kačič pa jo upotrebljuje, kjerkoli jo le more. Kačič ne ponavlja verzov, kar je značajno v narodni pesmi in se dosledno izogiblje epski obširoosti.

Iz lepih narodnih pesmi, ki jih je čul peti, po Bosni in Hercegovini, uveril se je Kačič, da se v njih prepeva le zvečine slavna preteklost Srbov.

zaradi smrti cesarjevičeve. Tu se osorno oglasi ru-deče opasani dekan: „Čemu se je pa ustrelil!“ A besedo mu pristriže c. kr. sod. pristav z rekom: „De mortuis nil nisi bene“. A veselice ni bilo. Vrli Ribničanje vedeli so bolje nego njihov dekan, kaj jim je storiti. Razobesili so mnogo črnih zastav. A čudom so se čudili, ko so videli, da so iznad nekaterih hiš, v kojih je uplivna beseda dekanova, zastave skoro ostentativno zopet izginile. Kdo je to storil. Zmanjkalo je zastave tudi s šole. S svojega nagiba šolski vodja tega ni storil. K sreči je bil v ponedeljek vodja okrajnega glavarstva v Ribnici in takoj je strogo ukazal, vse one zastave, „i so bile ostentativno umaknjene, zopet razobesiti“. Vse kaže na dekana. Vi, vi gospod dekan zahtevate s svojimi sodrugi in Schwarzensteinom naj vam vlada izroči ljudsko šolo?! Bodete li vi učili deco našo ljubiti cesarja in domovino?! Oj da, učili bi jo radi prisegati zvestobu Rimu, a cesarju še le potem, ko bi jej prišlo dovoljenje iz Rima. Vsled višjega ukaza „par ordre de Mufti“ maševali ste vendar za ljubega pokojnika, toda storili ste to vrlo. Maševali ste ob osmeji uri, da se šolski otroci maše niti udeležiti niso mogli, kakor jim je bilo ukazano. G. uradnikom pa ste naznanili mašo ravno četrt ure poprej, tako, da so jo vsi zamudili in končno, opravilo bilo je tako, kakor za vsakega najslabšega kočarja. Lepo, vrlo lepo!

Govoril bi tudi o našem vladiki, toda bodi, posledice itak ne izostanejo.

Še vem nekaj gospodov, kojih vedenje je slično onemu ribniškega dekana, a sem bolj milosrden nego oni, ki naj usmiljenje propovedujejo, zato jih ne imenujem.

Konečno pa mi je še z zadovoljstvom zabeležiti, da vendar neso vsi jednaki, da so mej njimi častne izjeme. Pojdite se učiti v Sodražico in k Iv. Gregorju. Na svidenje! Ego.

Domače stvari.

— („Slovenec“) v sobotni številki trdi, da smo se na njegov članek „Ovaduštvo“ „žalostno“ zagovarjali. Preverjeni smo, da je naš zagovor za „Slovenca“ bil res „žalosten“, za nas pa jako vesel. Zvijanja nismo čutili niti najmanjšega, akorav so sodružniki „Slovenčevi“ že več ur prej propovedovali, da bomo ob tej in tej uri uničeni. „Slovenčev“ strastni napad vzbujal je splošno nevoljo, naš zagovor pa vsestransko odobravanje in priznanje ustno in pismeno. Da je naš zagovor „Slovenca“ v živo zadel, pokazal je on sam, pozabivši najprimitivnejšo previdnost, ko je z razprtimi črkami napisal stavek: „To so nam zagotavljali že večkrat mnogi njegovi naročniki, ki se bojé, da bi jih sumničil nerodoljubja, ko bi ga pustili“. Ali ni to „Bekentnis einer schönen Seele“? V tem stavku je naravnost povedano, kako krošnjarijo „Slovenčevi“ sodružniki okolu naših naročnikov, seveda s slabim uspehom. Čuli smo že mnogo slučajev, sedaj so pa gospodje to svojo židovsko taktiko sami razkrili. Čestitamo! Uprav predpustna je trditev, da mi knezoškofa sumničimo nelojalnosti, ker nam je prelojal en. Kaj takega se ne čita vsak dan. Gospodje „Slovenčevi“ imajo prečudne pojme o prelojalnosti, kajti

Čutil je, da o njih vedo Dalmatinci mnogo več, nego o svojih pradedih, kateri so tudi bili slavni. Da bi se torej oddolžil Dalmaciji, pel je Kačič tudi o domačih sinovih, o Hrvatih in Srbih po Dalmaciji in Hrvaški; popravil je, kolikor je znal in mogel, vse nehistoričnosti, ki se nahajajo v narodnih pesmih, in se je v obče toli prikupil vsemu narodu po Dalmaciji, da so se njegove pesmi udomile po kmečkih kočah, po rokodelskih delarnicah in pri revnih težakih in pastirjih. To pa je neprecenjena zasluga, stalna zasluga, zaradi katere se še danes spominja Kačiča ves jugoslovanski svet; to je velika zasluga, zaradi katere bomo omenjali slavno ime pobožnega in domoljubnega Franjeveca Andrije Kačiča Miošića, dokler bode Jugoslovanc in dokler bode sin drage Jugoslavije imel v čisljih pravo vero in narodno zavednost, s katerima se bojuje stoletja za „Krst častni i slobodu zlatnu.“

Iz tega uzroka odziva se o dvestoletnici pesnikovega rojstva jednorodnim pobratimom preko Sotle tudi narod slovenski z nebeškoradostnim klicem in ponosom: Slava pevcu slavne preteklosti jugoslovanske in narodne zavesti! Slava Franjevcu Andriji Kačiču! Anton Trstenjak.

ako se ob smrti cesarjevega ne razobesijo črne zastave in se ne zvoni po cerkvah, zmatrajo to za preveliko lojalnost. Ben Akiba hitro vsklikni: „Noch nicht da gewesen!“ — Kar se tiče pobitih šip na škofovski palači, dali smo dotični notici naslov „izgred“, rekli, da so to storili neznani „zlikovci“ in da se je preiskava pričela. Ako „Slovenčevi“ gospodje iz teh izrazov sklepajo, da se strinjamo s poulično druhaljo, jih pač pomilujemo na tej vratolomnej logiki. Na vprašanje: Čegava čast in dostojanstvo je še varno pred našimi napadi? odgovarjamo: Vsacega, kdor javnemu mnenju ne bje v obraz in kdor pri tacihi slučajih ne kaže nelojalno brezaktnosti. Na druge „Slovenčeve“ opazke ne zdi se nam vredno odgovarjati, kajti vidi se mu, da mu je stvar udarila za nohte. Zabeležiti pa moramo, da sam izjavlja, da mu ni bila na mislih nobena posamezna oseba našega razumništva, da je torej, kakor smo mi rekli, dotični uvod res bil „ein Stück Selbstkritik“. In s tem „punctum!“

— (Gospoda Josipa Gorupa) imenovala je občina Velika Dolina svojim častnim občanom.

— (Gospod Luka Svetec,) c. kr. notar, deželni poslanec in posestnik v Litiji, pristopil je podpornemu društvu za slovenske vseučilišnike na Dunaji kot podpornik. Srčna mu hvala!

— (Na Ljubljanski gimnaziji) je v 1. semestru skoro tretjina vseh učencev dobila dvojke. Gautsch bode vesel, ker dobi črkar za 5000 do 6000 goldinarjev več šolnine v drugem semestru.

— (Poroka.) Danes dopoldne je v Velenji pri Celji poročil se g. J. Kranjec, lastnik umetnega mlina pri Št. Juriji, z gospodičino Svito-slavo Brataničevno, katera je lani o priliki izleta Celjske čitalnice v Velenji preskrbela sijajni vsprem in izletnike pozdravila s prisrčnim nagovorom. Gospodičina Svito-slava je jedina hči gospe Marije Bratanič, roj. Drev, glavne dedičinje po pokojnem A. Dreo-tu.

— (Častnim občanom) izvoljen bil je gospod Josip Gorup dne 6. februvarja v občini Št. Jurij pri Kranji.

— (Poroka.) Dne 7. t. m. se je g. Fran Kapus, koncipijent v Ormoži, tamkaj z gospo Julijano Šinko, meščanko, poročil.

— (Pustne veselice.) V soboto dne 16. t. m. bode ples kegljaške zaveze „Edinosti“, dne 23. t. m. Vodnikov ples, dne 2. marca ples slovenskih biciklistov, dne 5. marca pa Sokolova maskarada.

— (Trgovski ples.) Odbor trgovskega podpornega društva je v včerajšnji seji sklenil, da se vsled žalostnega dogodka v cesarski hiši za 23. dan t. m. nameravani kupčijski ples popolnoma odpade.

— (Kegljaške zaveze „Edinosti“ sijajni ples) bode gotovo dne 16. februvarja t. l. Kakor čujemo, se je društvo na vso moč potrudilo, da zadosti vsem obljubam ter tako uresniči pričakovanja prvega plesa na korist „Sokolovemu Domu“. Ob jednem nam je pripomniti, da bode ples kluba slovenskih biciklistov dne 2. marca.

— (Občina Košana) imenovala je častnim občanom dne 17. prosinca t. l. veledušnega dobrotnika Slovencev gospoda Josipa Gorupa. — Dne 2. svečana pa g. viteza Miroslava Schwarza, c. kr. okr. glavarja v Postojini.

— (Kranjski veteranski vojaški kor) pod pokroviteljstvom presvetlega cesarja imel je včeraj v magistratni dvorani mnogoštevilno obiskani občni zbor. Kornij poveljnik g. Mihalič pričel je zborovanje z ganljivimi besedami, omenjajoč bridke izgube, ki je zadela blagega cesarja in vso cesarsko hišo, končujoč z besedami: „Bog živi, ohrani in blagoslovi presvetlega cesarja Frana Josipa I.“ Zborovalci naidušeno s Slava in Živioklici pritrdi. Poveljnik potem poroča o ustanovah povodom 40 letnice cesarjeve določila se je, jedna ustanova v znesku 300 gld. za invalida sploh druga tudi s 300 gld. za onemoglega invalida, ki je ud veteranskega društva. Blagajnik gosp. Skube poroča o denarnem stanju društva. Dohodkov je bilo 2598 gld. 67 kr., stroškov pa 2554 gld. 36 kr. torej prebitka 44 gld. 31 kr. Podporo so dobili obboleli udje 775 gld. 39 kr., za pogrebe izplačalo se je 220 gld. 70 kr., udovam in sirotam 40 gld. Društveno premoženje iznaša 5446 gld. 97 kr. in je v kranjski hranilnici naloženo. Udov šteje društvo 396. Kot pregledovalci računov izvolijo se gg.: Stüss, Pleško in Mauser. Na predlog g. Mihaliča izvolita se čast-

nima članoma kanonik g. A. Zamejec in tabačne tovarne vodja g. Rizori. Vrš se potem volitev v odbor. Izvoljeni so kornim poveljnikom: g. Mihalič, njegovim namestnikom: g. Alojzi Šafenrat, blagajnikom in knjigovodjo g. Skube. V odbor gg.: Jarnej Lichtenegger; Viljem Bischof; Karol Broš; Lovre Blaznik; Jakob Čik; Janez Cigoj; Anton Gams; Anton Hočvar; Matija Horvat; Ferdinand Jant; Jurij Jarc; Fran Lampel; Jurij Klohaus; Jakob Milavec; Miha Mihelič; Matija Žigur; Marka Špan; Jožef Velkavrh; Fran Škof; Andrej Jagodnak; Fran Zavašnik in Fran Verhovec. Z živio in slavlili na cesarja se potem zborovanje sklene.

— (Občni zbor moških udov društva Marijine bratovščine) v Ljubljani bode v nedeljo dne 17. februarja 1889 dopoldne ob 9. uri v mestni dvorani na rotovži. Dnevni red je sledeči. 1. Poročilo predstojnika. 2. Čitanje zapisnika lanskega občnega zbora. 3. Poročilo o letnim računu 1888. 4. Volitev 4 odbornikov in 3 računskih preglednikov. 5. Poročilo o loteriji in o „Marijinemu domu“. 6. Posamezni nasveti članov društva.

— (Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji) napravi v sredo dne 13. t. m. VII. svojo redno sejo s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Slučajnosti. Lokal: Knaus' Restauration „Zum Lothringer“, I., Kohlmarkt 24.

— (Kmetijska podružnica Ormoška) bode imela v nedeljo dne 17. t. m. po poznej maši v gostilnici g. Frana Kapusa (prej Sinko) svoj letni občni zbor, pri kateri bode g. Fran Matjašič, učitelj sadjereje, prednašal. Vsi kmetovalci in prijatelji kmetijstva se k mnogobrojni udeležbi prijazno vabijo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Metlika 10. februarja. V seji dne 10. t. m. izvolil je občinski odbor jednoglasno gospoda Josipa Gorupa častnim meščanom mesta Metlike.

Dunaj 11. februarja. Zlatarski delavec zastupil svojih petero otrok in potem samega sebe s ciankalijem. — „Presse“ javlja: Deželnoobrambovsko ministerstvo obvestilo politična oblastva, da se ima glavni nabor za 1889 kolikor možno vršiti na podlagi novega brambenega zakona. Ker bode nastala gotovost še le po ustavni sankciji tega zakona in se na njegovi podlagi rešil zakon o dovoljevanji novincev, imajo se zakomite priprave vršiti na podlagi dosedanjega zakona, za nove določbe pa ukreniti samo one priprave, katere so izvršljive v političnih oblastev notranjem poslovanju.

Razne vesti.

* (Samoumor dveh zdravnikov.) Dr. Hugon Ronai, okrajni in graščinski zdravnik v Pešti, otroval se je nedavno s ciankalijem, dr. Anton Meier, praktični zdravnik v Hetzendorfu pri Dunaji pa s strychninom.

* (Nesreče na morji.) Viharji napravili so v preteklih dneh obilo škode na morji. Tako potopil se je z ljudmi in blagom vred parnik „Lynton“ iz Londona pri lfracombe. Vsled nezgode Glasgowskega parnika „Roseneath“ na visočini pri Portpatricku utonilo je 7 oseb, in sicer barkovodja, njegova soproga in 5 pomorščakov. Drugi potniki so se rešili. V Manilo vozeč španski poštni parnik „Remus“ trčil je v skalo na visočini pri Filipinskem otoku Biliranu ter se pogreznil s potniki in z blagom vred na dno morja. Na visočini pri Beachy-Headu trčila je škotska barka „Largo Bay“ v drug nepoznat velik parnik, kateri se je potopil s sto osebami.

* [Požar.] Iz Madrida se 8. t. m. brzojavlja. Ognj uničil je jeden del tukajšnje vojaške bolnice. Škoda je precejšnja, ponesrečil se ni nobeden človek.

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo so je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 90 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetti A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepatrat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (55-1)

Poslano.

Mej vsemi boleznimi, ki zadevajo človeka, so pač one najnevarnejše, katere prouzročuje preveliko ali premajhno gibanje živcev naših. Pri tem so bolezni, katere izvirajo nepravilno delovanje živcev, tako mnogobrojne, da se lahko trdi, da večina nerednosti v človeškem organizmu ima svoj izvor v nepravilnem gibanju živcev. Kdo se ni slišal o navadnem glavobolju, trdovratnem glavobolju, navalu krvi, maternični bolezni, mrtvoudu in nje-

govih nasledkih, da udje otrpejo, bolnik ne more govoriti ali pa le s težavo, pregibi postanejo trdi, spomin oslabi, napada omotica, miglja in se tema dela pred očmi, šumi po ušesih itd., ne da bi bili s tem že naveli vse bolezni, katere prouzroča močna živčna sistema. Če je tudi mnogo zdravil, ki z večim ali manjšim uspehom bore se proti tem slabostim, če tudi zdravniki z najboljšo voljo in vsemi sredstvi, ki jih ima znanstvo na razpolaganje, take bolezni zdravijo z bolj ali manj ugodnim uspehom, ostaja še vedno veliko število onih trpečih, ki zastoj iščejo zdravja, katerim je življenje skoro neznošno baš zaradi omenjenih strašnih bolezni. — In tu se je gospod Roman Weissman, bivši deželnoobrambovski batalijonski zdravnik pridobil neoporekljivo zaslugi s tem, da je po dolgih preiskavah, opazovanjih in zdravljenjih izumil metodo, po kateri se vse navedene bolezni, ne da bi se rabilo kako škodljivo notranje sredstvo, temveč korenito ozdravijo samo z izparivanjem kože na glavi, in neso samo prve zdravniške avtoritete, ki so popolnoma uspešno zdravile s to metodo, temveč so tudi druge visoke osebe se o uspešnem zdravljenju po tej metodi, ko so jo poskusile, jako ugodno izrekle imenovanemu gospodu Weissmannu. On je to metodo že v 17 izdaji izšli knjižuri: **Ueber Nervenkrankheiten und Schlagfluss, Vorbeugung und Heilung** povsod jasno in razumljivo razložil ter se mora vsem trpečim nujno priporočati, da se seznanijo s to knjižuro, ki se zastoj in franko deloma tudi v **Iekarni Jos. Svobode v Ljubljani**.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gl. 4.60; za pol leta
gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Tuji:

7. februarja.

Pri **Slonu**: Oresnik, Tauber z Dunaja. — Hildebrand z Laškega. — Engelhofer iz Gradca. — Plock iz Budimpešte. — Sedlašek iz Brna. — Weiss iz Vel. Kaniže. — Rutar iz Spljete.

Pri **Maliči**: Vierecki iz Trsta. — Wolf, Polaček z Dunaja.

Pri **bavarskem dvoru**: Handowsky z Dunaja. — Vidmar iz Medvoda. — Krainz iz Pečuha. — Hočvar iz Ribnice.

Pri **južnem koledvoru**: Knaflič iz Litije. Hafner z Koroškega.

Umrli so v Ljubljani:

8. februarja: Karol Dolžen, delavčev sin, 1³/₄ let, Tržaška cesta št. 24, za vnetjem sapnika.
9. februarja: Alojzija Suhadobnik, gostija, 44 let, na Stolbi št. 6, za spridenjem želodca.

Tržne cene v Ljubljani

dne 9. februarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 34	Špeh povojen, kgr.	70
Rež,	4 50	Surovo maslo,	78
Ječmen,	4 33	Jajce, jedno,	24
Oves,	2 83	Mleko, liter	7
Ajda,	4 33	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 83	Teleče	46
Koruz,	5	Svinjsko	48
Krompir,	2 23	Kostrunovo	32
Leča,	12	Pišanec	50
Grah,	13	Golob	14
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	250
Maslo, kgr.	95	Slama,	232
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	670
Špeh frišen	48	„ mehka, 4 „	425

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
9. febr.	7. zjutraj	717.5 mm.	-3.8°C	sl. sev.	obl.	35-20mm.
	2. popol.	714.8 mm.	0.2°C	sl. vzh.	snež.	
	9. zvečer	717.3 mm.	-2.8°C	sl. vzh.	obl.	snega.
10. febr.	7. zjutraj	721.6 mm.	-12.6°C	sl. svz.	j. jas.	0-00 mm.
	2. popol.	724.2 mm.	-4.2°C	sl. svz.	d. jas.	
	9. zvečer	727.3 mm.	-13.0°C	brezv.	megla	

Srednja temperatura -2.3° in 9.9°, za 1.9° in 9.5° pod normalom.

Dunajska borza

dné 11. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gl. 83.40	gl. 83.40
Srebrna renta	83.80	83.95
Zlata renta	111.10	111.45
6% marcna renta	98.85	99.10
Akcije narodne banke	882	882
Kreditne akcije	312	312.20
London	120.85	120.90
Srebro	—	—
Napol.	9.56	9.57
C. kr. cekini	5.68	5.67
Nemške marke	59.12 ¹ / ₂	59.15
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 135	gl. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1854	100	181
Ogerska zlata renta 4%	101	60
Ogerska papirna renta 5%	94	20
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gl. 121	75
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	122	—
Kreditne srečke	100 gl. 184	—
Rudolfove srečke	10	22
Akcije anglo-avstr. banke	120	126
Tramway-društ. velj. 170 gl. a v.	230	50

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze srčnega sočuvstva ob težki zgubi mojega predragega, nepozabljivega očeta, gospoda

GREGORJA MERHER-JA,

posestnika v Prigoricí,

za darovane lepe vence, vsem udeležencem pogreba, kateri so tak. v mnogobrojnem številu skazali predragemu ranjcemu poslednjo čast, izrekam najtoplejšo zahvalo.

V Prigoricí, dne 9. februarja 1889.

(101)

Ignacij Merher.

Pisar

vsprejme se v odvetniško pisarno na deželi. Izurjenemu dobro plačo.

Ponudbe naj se pošljejo upravništvu „Slovenskega Naroda“ pod „T.“. (100—1)

Razprodaja žita.

Vsled odobrenja moje ponudbe s strani slavne c. kr. deželne sodnije v Ljubljani z odlokom z dne 5. februarja t. l., št. 1237, sem prevzel

zalogo žita ranjcega A. Dreota

in tem potom naznanjam, da bodem jel to razprodajati

v ponedeljek, to je 11. t. m., v Dreotovih magazinih.

Ker imam za razprodajo le kratek čas določen, stavl bodem cene razmerno nizko in se priporočam p. n. kupcem za mnogobrojni obisk.

Ljubljana, dné 8. februarja 1889.

J. Knez,

trgovina z žitom in deželnimi pridelki

(88—3)

v Ljubljani.

Agent za šivalne stroje

za Kranjsko, Koroško in Spodnje Štajersko

vsprejme se pri (92—1)

IVANU JAX-U,

zaloga šivalnih strojev v Ljubljani.

Prodaja

domače perutnine.

Z mlekom pitane štajerske kapune K gl. 1.10

„ „ „ „ purane „ „ 1.—

„ „ „ „ race „ „ —.80

Nadalje perje od kapunov brez peruti „ „ —.95

Velike gozdne jerebe „ „ komad po „ „ —.20

Škarjevce „ „ „ „ „ „ —.90

razpošilja proti povzetju (99—1)

Josip Robitsch v Mariboru.

Kdor si želi jasnosti o nemškem oblikoslovju, omisli si naj (102—1)

Početnico nemškega jezika.

Za 1. in 2. razred slovenskih gimnazij, tudi za pripravnice slovenskih učiteljskih

sestavil

Rajmund Čuček,
c. kr. profesor v Kopru.

V platno vezana stane 80 kr. Razpošilja jo pisalec sam, in to poštne poti, ako se pri-
loži še 5 kr. poštnine.